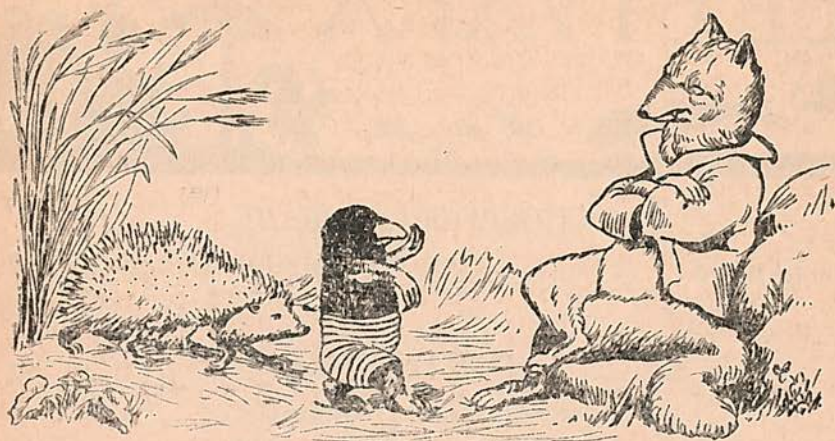

Кума-лиса сждия

(Народна приказка)

Омръзнало на ежа и кърта да ходятъ по чуждитѣ ниви и градини и съ кражба да се хранятъ. Решили тѣ да си пооратъ и посѣятъ една нива заедно. Къртътъ ще оре, ежътъ буцитѣ ще разбива и семето ще посѣе.

Речено-свършено.

Далъ Господъ добро лѣто, израстнало житото, избуяло, изкласило, узрѣло. Дошла жетва. Де да намѣрятъ жетвари? Всѣки си гледа своята нива. А слънцето пече, пригаря. Всички бързатъ и ежътъ и къртътъ нѣматъ време за губене. Грабватъ тѣ и заскубватъ житото съ коренитѣ заедно. Очукватъ житото, отвѣватъ зърната — щѣлъ купъ като чисто злато.

Седнали да го подѣлятъ. Но тукъ се вече скарали. Къртътъ казалъ:

— Азъ пооряхъ нивата, азъ трѣбва да взема повече.

— Не, азъ ще взема повече, азъ разбивахъ буцитѣ, азъ посѣхъ семето, — казалъ ежътъ.

Викъ, кавга до Бога. Дошла работата до бой. Зачула Кума-Лиса и дошла да види, защо се каратъ.

Разправили ѝ точъ въ точъ работата и я помолили тя да отсжди и ги подѣли. Тя това и чакала. Запретнала се да дѣли.